

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΥΜΠΡΟΨΙΑ ΤΩΝ ΕΜΜΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑ

Περιεχόμενα

Θ. Κρίνου. "Όχι δὲν εἶμαι ἄπιστη.
(Διάλογος.)

Σ. Νικοκόβουρα. Στίχοι.

Εἰρ. Δεντρινουῦ. "Όσα βλέπω καὶ ὄσα
ἀκούω. (Ἐπίκαιρη στήλη.)

Λ. Μασίλη. Σονέττο. Ἡ Αὐγή.
(Ἀνέκδοτα ποιήματα.)

Λ. Κογεβίνα. Εἰκόνα.

Λ. Daudet. Τὰ δύο καπηλειά.
(Διήγημα.)

Εἰρ. Δεντρινουῦ. Σατυρικό ἐπίγραμμα.

Goethe. Ἐρμᾶννος καὶ Δωροθέα.

(Συνέχεια.) Μετάφρ. Κ. Θεοτόκη.

Λ. Τολστόη. Ἡ φυλακή.
(Παιδική Σοφία)

Δ. Γαλάνη. Nature morte.
(Ξυλογραφία.)

Λουκρητίου. Περί Φύσεως. Βιβλ. Γ'.

Στιχ. 1—31. Μετάφρ. Κ. Θεοτόκη

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΛΑΜΤΖΑ

1917.

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΜΟΣ Γ'. 1917 — 1918

ΣΥΜΠΡΟΘΙΑ ΤΩΝ ΕΝΜΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΕΡΚΥΡΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ Σ. ΛΑΝΤΖΑ
1917.

ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΜ' ΑΠΙΣΤΗ!

(Από ένα διηγηματάκι του κ. Π. Νιρβάνα.)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΚΟΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΤΟΥΛΑ, γυναίκα του.

ΚΟΣ ΚΟΣΜΙΔΗΣ, φίλος.

Δίς ΤΖΟΥΛΙΑ ΦΛΩΡΕΝΤΑΤΟΥ

Δίς ΕΛΛΗ, αδελφή της.

ΖΑΜΠΕΤΤΑ, καμαριέρα.

Μέλη της «Εταιρίας Έρασιτεχνών».

Με όλες τις άπειρες δυσκολίες, που ο παγκόσμιος αγώνας κ' οι έσωτερικές ανωμαλίες της χώρας μας έκαμαν να συναντήσουμε, κατάφερε ή Κερκυραϊκή Άνθολογία να ακολουθήσει και τούτη τη χρονιά τὸ φιλολογικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ δρόμο της. Ξένη σε κάθε πολιτική διαμάχη πέρασε ανέγγιχτη από τὴ γύρω της ανεμοζάλη, μὴ προσέχοντας παρὰ μόνο στις μεγάλες γραμμές, πιστή στο προχαραγμένο πρόγραμμά της.

Με τὸ ἴδιο θάρρος καὶ τὴν ἴδιαν αὐτοπεποίθηση μπαίνει ή Κερκυραϊκή Άνθολογία στον τρίτο της χρόνο. Θα τὸ θεωροῦσε μεγάλη της παράλειψη, αν, πριν αρχίσει καὶ τούτη τη χρονιά τὸ βαρὺ ἔργο που καταπιάστηκε, δὲν ἤθελε εὐχαριστήσσει τοὺς ἀκούραστους διαλεχτοὺς συνεργάτες της καὶ τοὺς πάντα πρόθυμους συνδρομητές της.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ, Διευθύντρια.
ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ, Γραμματέας.
ΔΗΜΗΤΡ. ΓΑΛΑΝΗΣ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σαλονάκι. Στο βάθος πόρτα, που βγάζει σε μικρὸ διάδρομο. Πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ παράθυρα, με κουρτίνες. Στὴ μέση τραπέζακι. Πάνου σ' αὐτό, τοποθετημένα με ἀταξία, μικρὰ ἀντικείμενα καὶ διάφορα βιβλία. Πρὸς τ' ἀριστερὰ καναπεδάκι. Πάνου στο καναπεδάκι κουλουριασμένη μιὰ γατίτσα. Στα δεξιὰ ντουλάπα. Πίσω ἀπὸ τὴν ντουλάπα ριγμένο ἓνα παρaban. Στους τοίχους κρεμασμένες μερικές φωτογραφίες καὶ ὀλίγες ἀκουαρέλλες. Ὅταν σκηκώνεται ή αὐλαία, ή Τούλα, μπρὸς στο καναπεδάκι, μ' ἓνα τετράδιο στ' ἀριστερὸ της χέρι, που τὸ κρατάει πίσω ἀπὸ τὴ μέση της. φαίνεται νὰ δείχνει με τὸ δεξιὸ κάποιον ἀνύπαρχτο πρόσωπο. Ἡ πόρτα εἶναι κλειστή.)

ΣΚΗΝΗ I

ΤΟΥΛΑ. — (Ἐμφαντικά. Ἀπαγγέλλει.) Μαθε, λοιπόν, που δὲν ἔννοω νὰ γένω σκλάβα σου! Ἡ ὑπομονή μου ἔφτασε τὰ ὅρια... Αὐτ' ἡ ἀδιάκοπη ὑποψία σου, οἱ κακοὶ σου τρόποι, τὰ λόγια σου με προσβάλλουνε καὶ μ' ἐξευτελίζουνε)... (Σταματάει, μιὰ στιγμή. Κάνει ἓνα βῆμα μπρὸς, δύο πίσω, τρέμει στὰ πόδια της, τινάζει τὸ σῶμά της, ὡς νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγτῆ ἀπὸ δύο φανταστικά χέρια, που τὴν κρατοῦσαν τάχα, καὶ πέφτει με ζόρι πάνω στο καναπεδάκι. Ἡ γατίτσα ἀναταράζεται.) Δὲν ἔπεσα καλὰ! Πρέπει νὰ ξαναπέσω

(Σκηκώνεται. Στέκεται πάλι μπρὸς στο καναπεδάκι καὶ ξαναρχίζει.) Μαθε λοιπόν... (Με μιὰς ἀνοίγ' ή πόρτα καὶ βιαστικός μπαίνει μέσα ὁ Νίκος Περδικῆς.)

ΣΚΗΝΗ II

ΝΙΚΟΣ. — Εἰς' ἐδῶ, Τούλα;

ΤΟΥΛΑ. — (Ταραγμένη.) Δὲ με βλέπεις; (Κάνει δύο βήματα πρὸς τὸ παράθυρο καὶ κρύβει με τρόπο τὸ τετράδιο πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα.)

ΝΙΚΟΣ. — (Ἀνήσυχτα.) Μὲ ποιὸν μιλοῦσες;

ΤΟΥΛΑ. — (Μὲ ἀδιαφορία.) Μὲ τὴ γάτα! Τῆς ἔλεγα, πῶς ή θέση της δὲν εἶναι στο σαλόνι... (Ὁ Νίκος τὴν πλησιάζει καὶ τὴν κοιτάζει στὰ μάτια, μ' ἓνα ἐπίμονο βλέμμα. Ἡ Τούλα κάνει ἓνα νευρικὸ γέλιο.) Μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μιλῶ καὶ με τὴ γάτα μου; Ἄν ἦταν, τούλάχιστο, γάτος!...

ΝΙΚΟΣ. — (Αποσύρεται. Αύστηρά.) Δεν είπ' αυτό, και σέ παρακαλώ νά πάψουν οί είρωνίες! Μά έκείνο, πού έχω νά σου πώ, είναι, ότι ξεγινεις άγνωριστή, έδώ και λίγον καιρό. Αύτ' ή άφρημηδά σου, τά νευρικά σου λόγια, τά περιττά σου γέλια, οί τρόποι σου..., δέ μου φαίνονται καθόλου φυσικά!

ΤΟΥΛΑ. — (Τόν κοιτάζει γλυκά στά μάτια. Μē ταχυκινά.) "Ελα φίλησέ με τώρα, και μή λές άνοησίες.

ΝΙΚΟΣ. — ("Εξω φρενών.) Πάψε, σέ παρακαλώ! Αύτά τά θεατρικά κόλπα δέν είναι στό φυσικό σου, δέν τάκανες ποτέ σου. Βλέπεις, πού έχω πολύ δίχρη. Συλλογίσου, μόνχα, πού ό Περδικής δέν εν' από τούς άντρες, τούς προωρισμένους... Σου συσταίνω νά λάβης τά μέτρα σου!.. (Γυρίζει άπότομα τīs πλάτες και βγαίνει.)

ΤΟΥΛΑ. — (Μē παράπονο.) Φεύγεις;

ΝΙΚΟΣ. — (Από τό διάδρομο.) Δεν ξέρω! (Ακούονται οί πατισιές του νά χτυπούνε βιαστικά τά σκαλοπάτια.)

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

ΤΟΥΛΑ. — (Πεσμένη στό καναπεδάκι. Ξεκαρδισμένη στά γέλια.) "Αν καταφέρω νάν του τό κρατήσω μυστικό, ως τήν ήμέρα τής παράστασης, θά ναι θαυμάσια! (Σηκώνεται. Παίρνει τό τετράδιο άπ' τό παράθυρο.) Νά ιδούμε.. (Ξαναπαίρνει τή στάση, πού πρωτεύει, και άπαγγέλλει.) Μάθε, λοιπόν, πού δέν έννοώ... (Στήν πόρτα προβάλλ' ή Ζαμπέττα.)

ΣΚΗΝΗ ΙV

ΖΑΜΠΕΤΤΑ. — Κυρία: ό κύριος Κοσμιδής και οί δεσποινίδες Φλωρεντάτου.

ΤΟΥΛΑ. — (Χαρούμενη.) Μπράβο! Πές τους νά όρίσουν. (Η Ζαμπέττα βγαίνει.) "Ισα-ίσα: ό κύριος Κοσμιδής δέ θά δυσχερεστηθή μαζί μου σήμερα. (Μē ικανοποίηση.) Είμαι γερά μελετημένη! (Αφίνει τό τετράδιο στό τραπέζακι. Διευθύνεται πρós τήν πόρτα.)

ΣΚΗΝΗ V

(Μαίρνουν θριαμβευτικά οί Δες Φλωρεντάτου, πρώτη ή Τζούλια κ' έπειτα ή "Ελλη. Κρατούν στά χέρια πακέτα. Ακολουθεί ό Κοσ Κοσμιδής.)

ΤΖΟΥΛΙΑ και ΕΛΛΗ. — (Μαζή.) Τουλίτσα μου! (Φιλιούνται με τήν Τούλα.)

ΤΟΥΛΑ. — Τάχαπημένα μου κορίτσια! "Αργήσατε σήμερα: γιατί άργήσατε;

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Υποκλίνεται.) Κυρία Περδική!

ΤΟΥΛΑ. — (Προτείνει τό χέρι.) Καλώς ώρίσατε, κύριε Κοσμιδη! (Του δείχνει τό καναπεδάκι.) Σάς έπερίμενα με άνυπομονησία.

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Κάθεται.) Δεν είχατε δίχρη. Οί δεσποινίδες από δω μου έκαμαν σήμερα μιά πολύ ζωηρή έκπληξη, αν κ' έπρεπε κανείς νά τήν περιμένη. (Ανάβει τσιγάρο.) "Αργοπορήσαμε λιγάκι, αλήθεια. Στά έμπορικά, βλέπετε: παζαράκια..., γούστα..., διαλέματα... Μά άρκετά άποζημιωθήκαμε! Τά κουστούμια του θιάσου είναι πρώτης γραμμής. Η παράσταση τής Κυριακής λογαριάζω, πού, δίχως άλλο, θά βραβεύη και τό γούστο τής Τζουλιέττας και τήν καλαισθησία τής "Ελλης...

ΕΛΛΗ. — (Διακόβει, ενώ ξεκαρφώνει τό καπέλλο της. Πειραχτικά.) Καί θά στεφάνωση τό δάσκαλο.

ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Όπως αφίνει τό πακέτο στό τραπέζι, βλέπει τό τετράδιο τής Τούλας.)

Καλέ, αφήστε τ' αυτά! Οί δάφνες μετατοπίζονται. (Δείχνει τό τετράδιο.) Δέ βλέπετε; Η κυρία Τούλα τό πήρε άπόφαση. "Αμφιβάλλω, αν τόν καιρό της δέν τόν ξοδεύει άποκλειστικά για τīs πρόβες... (Βγάζει τό καπέλλο της.)

ΤΟΥΛΑ. — (Παίρνει τά καπέλλα και πάει πρós τήν πόρτα. Κολακευμένη.) "Ως τή στιγμή αύτής μελετούσα. (Επιστρέφει άπ' ου έκλεισε τήν πόρτα.) Πιστεύω, ό ρεζισέρ μου νά μήν έχη κανένα παράπονο μαζί μου σήμερα.

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — Παράπονο, όχι. (Σηκώνεται.) Για νά ήμαι, όμως, ειλικρινής, στό φινάλε δέ βρήκατε άκόμη τόν τόνο.

ΕΛΛΗ και ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Μ' ένα στόμα.) "Ας άρχίσουμε τīs πρόβες από τήν άρχή!

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — "Οχι! Ν' άρχίσουμε από τό τέλος: πρέπει νά βρούμε τόν τόνο αύτής τής φράσης, κ' έπειτα κάνουμε μιά έπκνάληψη. "Εννοείτε, πού ό θρίαμβος τής κυρίας Τούλας έξαρτάται άπ' αύτή τή φρασούλα, άπ' αυτές τīs τέσσερες λέξεις. Στίς θέσεις σας, λοιπόν! (Η Τζούλια κ' ή "Ελλη τοποθετώνται δεξιά του Κοσ Κοσμιδη. Γελούν και φλυαρούν.) "Εσείς, κυρία Τούλα, εκεί. (Τής δείχνει κατά τή ντουλάπα.) Ξαγριωμένη! Προτείνετε τό χέρι σας πρós έμένα πού υποτίθεται, πώς είμαι ό άντρας σας. (Στίς δεσποινίδες.) Μή διακόβετε, σάς παρακαλώ. Νά πάψουν τά γέλια!... Λοιπόν, έγώ - προσοχή!... - σάς λέω: « Δεν είχα ποτέ άμφιβολία, πώς είσαι μιά άπιστη! » "Εμπρός!

ΤΟΥΛΑ. — (Απλώνει τό χέρι της.) "Οχι, δέν είμ' άπιστη!...

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Διακόφτει.) Τίποτε! "Εναν τόνο ψηλότερα.

ΤΟΥΛΑ. — (Σάν πρώτα.) "Οχι, δέν είμ' άπιστη!...

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Διακόφτει.) Τώρα τό πήρατε πολύ ψηλά. Πάλι.

ΤΟΥΛΑ. — (Εμφαντικά.) "Οχι, δέν είμ' άπιστη!

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Σαστισμένος). Τίποτε! τίποτε! Σταθῆτε, παρακαλῶ, νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν ψυχολογία. (Ἀφίνει τὸ τσιγάρο του). Ἐν πρώτοις... (Ἄνοιγ' ἢ πόρτ' ἀπότομα καὶ μπαί' ἢ Ζαμπέττα.)

ΣΚΗΝΗ VI

ΖΑΜΠΕΤΤΑ. — (Βιαστικά.) Κυρία! Ὁ ἀφέντης!

ΤΟΥΛΑ. — (Μὲ ταραχή) Ἄχ, Θεέ μου! Μὰ πῶς δὲν ἀκούσαμε τὸ κουδούνι;

ΖΑΜΠΕΤΤΑ. — (Σὰν πρῶτα) Ἐμπῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας... Ἀνεβαίνει, κυρία! Δὲ μὲ πιστεύετε;

ΤΟΥΛΑ. — Καλῶς, Ζαμπέττα. Προσπάθησε νὰ τὸν κρατήσης λιγάκι στὴν εἴσοδο. Τρέχα (Ἡ Ζαμπέττα βγαίνει.)

ΣΚΗΝΗ VII

(Στὸ σαλόνι ταραχή. Οἱ Δες Φλωρεντάτου φεύγουν ἀπ' τὴ θέση τους. Ὁ Κος Κοσμιδῆς ἀνίσυχος καὶ νευρικός.)

ΤΟΥΛΑ. — Καὶ σᾶς, κυρίες μου..., ποῦ νὰ σᾶς κρύψω; (Βλέπει τὸ παραβάν, ριγμένο πίσω ἀπ' τὴν ντουλάπα) Ἀποδῶ. (Τ' ἀνοίγει) Πίσω ἀπ' τὸ παραβάν, κορίτσια! (Ἡ Τζούλια κ' ἡ Ἑλλῆ συμμορφώνονται.) Κ' ἐσεῖς, κύριε Κοσμιδῆ; (Δείχνει στὴν ντουλάπα) Ἄ, νά! Μέσα στὴν ντουλάπα γρήγορα. (Ὁ κ. Κοσμιδῆς μὲ δυσφορία κρύβεται μέσα στὴν ντουλάπα.) Ἄ! ἢ σουρπρίζ; δὲν πρέπει νὰ χαθῆ ἢ σουρπρίζ. Ὁ Νίκος δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε. Ἐμπρός; οὔτε λέξη. (Μόλις πρόφτασε ἡ Τούλα νὰ πάρῃ ἕνα βιβλίον στὰ χέρια καὶ νὰ ξεπλωθῇ στὸ καναπέδακι, μπαίνει ὁ Νίκος Περδίκη.)

ΣΚΗΝΗ VIII

ΝΙΚΟΣ. — (Μὲ ταραχή, δύσκολα συγκρατημένη.) Τί τρέχει, Τούλα;

ΤΟΥΛΑ. (Κάνει νὰ φαίνεται ἀδιάφορη.) Τί νὰ τρέχει! Τίποτε.

ΝΙΚΟΣ. — Πῶς τίποτε; Ἡ καμαριέρα σου τᾶχει σὰ χαμένα; δὲν ξέρει τί μου λέει. Ἐσὺ εἶσαι κατακόκκινη καὶ προσπαθεῖς νὰ κρύψῃς τὴν ταραχὴ σου. Πές μου γρήγορα; τί συμβαίνει;

ΤΟΥΛΑ. — (Στὸν ἴδιον τόνο.) Σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀφίσης ἡσυχία!

ΝΙΚΟΣ. — Νομίζω, πῶς θὰ βρῆς γιὰ πάντα τὴν ἡσυχία σου· αὐτὸ νομίζω!... (Καθὼς στριφογυρίζει στὸ δωμάτιο, πέφτουν τὰ μάτια του στὸ στραπέζι. Δυνατά.) Ἐνα τσιγάρο ἐδῶ! Ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ τσιγάρο; (Ἡ Τούλα μένει κόκκαλο). Δὲν ἀποκρένεσαι, αἱ; (Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι. Μὲ μανία.) Ποῦ τὸν ἔχεις κρυμμένο;

Λέγε! (Τὴν τινάζει μὲ λύσσα.) Δὲν εἶχα ποτὲ ἀμφιβολία, πῶς εἶσαι μιὰ ἄπιστη!

ΤΟΥΛΑ. — (Τινάζεται ἀπάνου. Μ' ἕνα ὑπέροχο κίνημα καὶ μὲ φωνή, ποῦ τρέμει ἀπὸ θυμὸ, φωνάζει.) Ὅχι! δὲν εἶμ' ἄπιστη!

ΤΖΟΥΛΙΑ καὶ ΕΛΛΗ. — (Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Μαζῆ.) Μπράβο! Μπράβο! Θαυμάσια! Ἐξέχῃ! (Χεροκροτοῦνε)

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ντουλάπας) Αὐτὸ εἶναι αὐτό! Αὐτὸς εἶν' ὁ τόνο! Εὐγε! (Ἡ Τούλα, σὰ χαμένη, ξαναπέφτει στὸ καναπέδακι. Τὴν ὥρα, ποῦ ὁ Νίκος, σὰν ἀποσβολωμένος, καρφώνει τὰ μάτια του στὴν ντουλάπα, βγαίνουν μαζῆ ἀπ' τὸ παραβάν ἡ Τζούλια καὶ ἡ Ἑλλῆ. Σκασμένες στὰ γέλια.)

ΤΖΟΥΛΙΑ καὶ ΕΛΛΗ. — (Μαζῆ) Ἡ σουρπρίζ χάθηκε· τί κρίμα! Τὸ δοῦμ' ἀπότυχε...

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Ὅπως ξεφανερώνεται ἀπ' τὴν ντουλάπα.) Μὰ ἡ κωμωδία ξεσφάλισε τὴν ἐπιτυχία της. Κύριε Περδίκη. (Πάει νὰ τοῦ σφιξῇ τὸ χέρι.) Ἐὰ συγχαρητήριά μας!

ΤΟΥΛΑ. — (Στηκνώνεται. Μιλεῖ συμπαθητικά τὴν ὥρα, ποῦ ὁ Νίκος τὴν κοιτάζει σὰν ἡλίθιος. Νίκο μου, σοῦ ἐφυλάγαμε μιὰν ἐκπληξη. Εἶχε ἀποφασιστῆ, γιὰ τὴν Κυριακὴ, νὰ δώσῃ ἢ «Ἐταιρία Ἐρασιτεχνῶν,» τὴν πρώτη παράσταση, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Τούλα σου, ἐμένα, στὸ ρόλο τῆς ἄπιστης γυναίκας. Δυστυχία· ἔφτασες πάνου στὶς πρόβες. Ἡ ἀγαπημένη σου γυναίκα δὲν ἐπίτυχε οὔτε νὰ ὑποκριθῇ τὴν ἄπιστη.

ΝΙΚΟΣ. — (Μὲ πολλὴ γλυκάδα.) Ποτὲ γιὰ τοῦτο δὲν ἐμόλεψε τῆς ψυχῆς μου τὸ βέθος ἀμφιβολία. (Σταματάει ἀπότομα· Ῥίχνει ἀπάνου της. Κάνει νὰ τὴν φιλήσῃ.)

Κος ΚΟΣΜΙΔΗΣ. — (Ἐπεμβαίνει.) Αὐτό, κύριε Περδίκη, εἶν' ἐκτὸς προγράμματος. Ἐπιφυλαχτῆτε γιὰ τὰ παρασκήνια. (Ὅλοι γελᾶνε.)

ΘΑΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ

I

Ὅμορφο δρὸν ποῦ δλόφηλο, πράσινο, φουντωμένο
 Βλέπει τὸ πλάϊ, τὴ ρεματιά, τὸ πέλαγο, τὸ δάσο,
 Θάλτῶ καμμία βραδειά,
 Καὶ σιὴν κορφὴ σου θάνεβῶ ψηλά νὰ διασκεδάσω
 Τὴ μάθη μου καρδιά.
 Καὶ σὰν ἀπάντεχα διαβῆ τὸ ἔρμο τὸ δρολάπι,
 Σφουρίζοντας φριχιά,
 Τὰ μυρωμένα σου κλαριά θ' ἀγκάλιαστῶ μ' ἀγάπη
 Νὰ μᾶς γκρεμίσει καὶ τοὺς δυὸ στὸ πέλαγο βαθειά.

II

Σάν τὸ κερὶ τῆ σάρκα μου θὰ τὴν ἰδῶ λυωμένη
 Στῆς πίκρας τῆ φωτιά,
 Καὶ μέσα στὸ θησαύρισμα τῆς φύσης τελειωμένη
 Κάποιαν ἱερὴ ποῦ αἰσιάνθηκα στὰ σιγήθη μου γητεία.
 Ἄνατριχίλα μουσικὴ θενὰ μὲ συνεπάρει
 Καὶ στὸ φεγγαροφῶτισμα θὰ λάβω μίαν εἰδὴ
 Ἀχνόξανθη κ' ἔρωτικά, μὲ παραδείσια χάρη
 Τ' ἀηδόνι τὸ γλυκόλαλο θ' ἀκούω νὰ κελαῖδει.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ βρύση ἀνάλαφρα θὰ γλυκομουρμουρίζει,
 Κάτου ἀπ' τὰ πράσινα κλαριά σιὰ μυρωμένα τ' ἄνθη,
 Ἀγγελικὴ ἀναγάλιαση θενὰ μὲ πλημμυρίζει
 Καὶ θάναι ἀδύνατο νὰ πῶ δ,τι ἡ καρδιά μου αἰσιάνθη.

III

Ἀπόψε κάμ με πλανᾶ
 Τῆ λύρα θὰ τονίσω
 Μὲ τὰ λουλούδια θὰ μιλήσω
 κι' ὀλόγλυκα θὲ νὰ φιλήσω
 Τὰ μάτια σου τὰ γαλανά.
 Ἀπόψε δέρνεται ὁ γιालὸς μυρολογίστρας ξωτικιάς,
 Ἀπόψε κάποιας κατοικιάς
 Νεραϊδολοῖ
 Στριφογυρίζει τὸ σκοινί
 Μὲ γάμπες ρόδινης λευκῆς
 Πάνω στὴ χλόη.
 Ἀπόψε κάποια κεφαλὴ Μέδουσας βάφει τὴ νυχτιά,
 Ἀπόψε ἄλοι,
 Ἀπόψε κάμ με καλεῖ
 Μὲς τὰ σκοιὰδια
 Ἀπόψε τὰ ποτήρια τ' ἄδεια,
 Ὠϊμέ,
 Ἀπ' τὴν καρδιά μου γιόμισες καῦμέ.

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

ΣΤΗΛΗ ΕΠΙΚΑΙΡΗ

ΟΣΑ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΟΣΑ ΑΚΟΥΩ

Χτές τὸ πρωτὴ ἦρθε στὸ γραφεῖο μου μιὰ κυρία· θάττανε σαράντα ὡς σα-
 ρανταπέντε χρόνων γυναικα μὲ πάχος δυσανάλογο στὸ κορμί καὶ μὲ κάτι
 προσεχτικὸ καὶ περήφανο στὸ σύνολο. Μόλις μπῆκε, μὲ κύτταξε καλά,
 καλὰ, καὶ μὲ φιλοῦταικη φωνή— ἐνῶ ἐγὼ περίμενα μόλις θάνοιγε τὸ στόμα
 ν' ἀκούσω τὸν κρότο τοῦλάχιστο κανονιοῦ— μὲ ρώτησε.

— «Εἶστε σεῖς ἡ διευθύντρια τῆς Κερκυραϊκῆς Ἀνθολογίας;»

— «Μάλιστα, κυρία μου, ἔχω τὴν τιμὴ.»

— «Λαμπρά· θὰ σᾶς παρακκλέσω τότες νὰ λάβετε τὴν ὑπομονὴ δυὸ
 δευτερόλεπτα νὰ μὲ ἀκούσετε.»— «Πρόθυμη πάντα, Κυρία μου,» καὶ τῆς πρόσφερα μιὰ καρέκλα,
 μὰ κείνη, σὰ νάνοιωτε τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ, ποῦ τῆς γενόντανε, ἔβγαλε
 ἕναν ἦχο, ὅταν ἐδέχτηκε τὸ ἀνεπάντεχο βάρος, ποῦ ἔμοιαζε μὲ μούγγρισμα.

— «Κυρία μου, εἶμαι ὅλη προσοχή.»

— «Σᾶς εὐχαριστῶ. Γιὰ νὰ μὲ νοιώσετε καλά, πρέπει πρῶτα νὰ σᾶς
 μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Δὲ μὲ γνωρίζετε καὶ θὰ σᾶς φαίνεται παράξενη
 ἡ ἐπίσκεψή μου. Εἶμαι μανιακὴ γιὰ τὴ μουσικὴ, καὶ κείνος ποῦ μὲ τρελ-
 λαίνει εἶναι ὁ Βάγνερ, μεγαλειότερη μεγαλοφυΐα ὁ κόσμος οὔτε γνώρισε, οὔτε
 θὰ γνωρίσει ποτέ. Γι' αὐτὸ κ' εἰ καλῆτερες στιγμὲς μου εἶναι κείνες ποῦ κα-
 θισμένη στὸ πιάνο παίζω κομμάτια τοῦ Βάγνερ. Τότες νομίζω, ποῦ γέ-
 νομαι ἄλλος ἄνθρωπος, δὲν πατῶ πειὰ στὴ γῆ, πετάω στὰ οὐράνια.»

— «Σεῖς πετᾶτε;»

— «Ναί, ἐγώ, κυρία μου, ἐγώ. Δὲ μὲ πιστεύετε, γιατί δὲ ξέρετε πόση
 ἐπιρροὴ ἔχει ἀπάνου μου ἡ τέχνη. Θάθελα νὰ μπορούσα νὰ ζῶ πάντα σ'
 αὐτὸν τὸν αἰθέριο κόσμο, θάθελα νά...»

— «Μάλιστα, σᾶς πιστεύω, ἀλλὰ δὲν εἰζέρω σὲ τί μπορῶ ἐγὼ νά...»

— «Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως. Ἡ ἔλλειψη τοῦ ψωμιοῦ, τῆς ζάχαρης, τῆς
 σοκολάτας, τοῦ ριζιοῦ, τῆς μανέστρας, μ' ἔβγαλε ἀπότομα ἀπὸ τὴ μοναχὴ
 τῆς ζωῆς μου ἀπόλαψη. Εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ κλειδῶνω ὅλα· καὶ γὰρ ὁ ἱε-
 ροφάντης τῆς τέχνης κατέκτησε οὔτε δισμοφύλακας μὲ τὰ κλειδιά πάντα
 ἀπάνου μου, ποῦ μοῦ πῆραν ὅλη μου τὴν ἡτυχία. Κάθουμαι στὸ πιάνο

και στη καλύτερή μου στιγμή μπαίνει η μαγείρισσα. «Κυρία, να βγά-
 λετε ψωμί για τή Βαλκυρή, που ήλθε από τὸ σχολειὸ και θέλει νὰ φάει,
 για νὰ ξαναφύγει. Ἀναγκάζομαι νὰ σηκωθῶ, τὶ νὰ κῆρω; Κατόπι ξανα-
 κῆθομαι, ἀλλὰ για νὰ μὲ ξανασηκώσουν. — «Κυρία, νὰ βγάλετε ζάχαρη για
 τὴν κρέμα τοῦ Λόεγγριν.»

— «Τοῦ Λόεγγριν.»

— «Μάλιστα. Ἔδωκα στὰ παιδιὰ μου ὀνόματα ἀπὸ τὶς ὄπρες τοῦ με-
 γάλου συνθέτη.»

— «Ἄ λαμπρά! λοιπόν;»

— «Λοιπόν, αὐτὴ ἡ ζωὴ πᾶει μπρὸς ὅλη μέρα. — «Κυρία, ὁ κύριος
 στὸ γραφεῖο του διάταξε καφέ.» «Κυρία, λίγο ψωμί για ἓνα ζητιάνο.»...
 «Κυρία, θὰ ἐτοιμάσουμε τὸ φαί τοῦ Τανχούζερ;»

— «Τανχούζερ;»

— «Μάλιστα, εἶνε τὸ σκυλλάκι τοῦ σπιτιοῦ. Καταλαβαίνετε, λοιπόν
 τὴν ἀγωνία μου, τὸ μαρτύριο μου, δὲν εἶμαι πειὰ ἄνθρωπος, γείνηκα χτῆ-
 νος, που προσπαθεῖ νὰ μὴ λείπει ἡ τροφὴ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐγὼ, που λα-
 τρεύω τὴν Τέχνη νὰ ξετρέχω τὴν ὕλη!...»

— «Μὰ, Κυρία μου, σὲ τί μπορῶ ἐγὼ νὰ σᾶς βοηθήσω;»

— «Εἰστε διευθύντρια ἐνὸς περιοδικοῦ. Νὰ γράψετε σεῖς, που σᾶς δια-
 βάζει ἡ μορφωμένη τάξη, που τὸ περιοδικὸ σας τὸ πιάνουν και Ἵπουργικὰ
 χέρια, σεῖς οἱ διανοούμενοι, σεῖς οἱ τεχνίτες τοῦ λόγου, νὰ γράψετε ἄρθρα,
 μελέτες, νὰ κυττηριᾶστε τὴν κατάσταση, νὰ γράψετε...»

— «Καὶ τραγωδίες;»

— «Ὅ, τι θέλετε, μὰ γράψτε, νὰ συγκινηθοῦν οἱ ἀρχές τοῦ τόπου, νὰ
 κουνηθοῦν οἱ ἔμποροι, νὰ ναυλωθοῦν καράβια, νὰ φέρουν στᾶρι, ζάχαρη κι'
 ὅτι λείπει στὴν ἀγορὰ μας. Δὲν ἀντέχουμε πειὰ.»

— «Μὰ, κυρία μου, ξέρετε, που σ' αὐτὸ φταῖνε κιὸλας οἱ πατριῶτες τοῦ
 Βάγνερ σας... τὰ ὑποβρύχια.»

— «Ἀφήστε τὰ πολιτικὰ, δὲ μ' ἐνδιαφέρουν καθόλου. Πολιτικὴ και τέχνη
 εἶναι δυὸ πράγματα, που δὲν πᾶνε μαζῆ.»

— «Ναί... μὰ ἡ πολιτικὴ θέλει και τέχνη.»

— Μὲ κύτταξε μὲ περιφρόνηση και σηκώθηκε νὰ φύγει.

— «Λοιπόν, κυρία, μπορῶ νὰ ἐλπίσω σὲ σᾶς;»

— «Μὴν ἀμφιβᾶλλετε, θὰ γράψω πόσο τὸ μαρτύριο σας μὲ μαρτύρησε
 και μένα.»

— «Δηλαδή;»

— «Πόσο συμπονῶ τὸν πόνο σας, κυρία μου.»

Σηκώθηκε, ἡ καρτέλα ξανάτριξε, μὲ χαιρέτησε μὲ ὕψος αὐτοκρατορίσσης
 και κίνησε πρὸς τὴ θύρα.

Μὰ κείνη τὴ στιγμή, τί περίεργο! μοῦ φάνηκε — ἡ φαντασία μου κά-
 ποτε ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διπλὰ χαλινάρια — νὰ ἰδῶ τὸ Βάγνερ, που εἶχε
 ἀνοιξει τὰ πέντε δάχτυλά του και που δείχνοντας τὴν παλάμη τὰ διεύθυνε
 πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Λ. ΜΑΒΙΛΗ

ΗΡΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΟΝΕΤΤΟ

— Ἔλα, παρθένα μου, νὰ ἰδῆς πῶς λάμπει τὸ φεγγάρι.

— Φεύγα, μὴ τύχη και σὲ ἰδῆ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ κοντά μου,

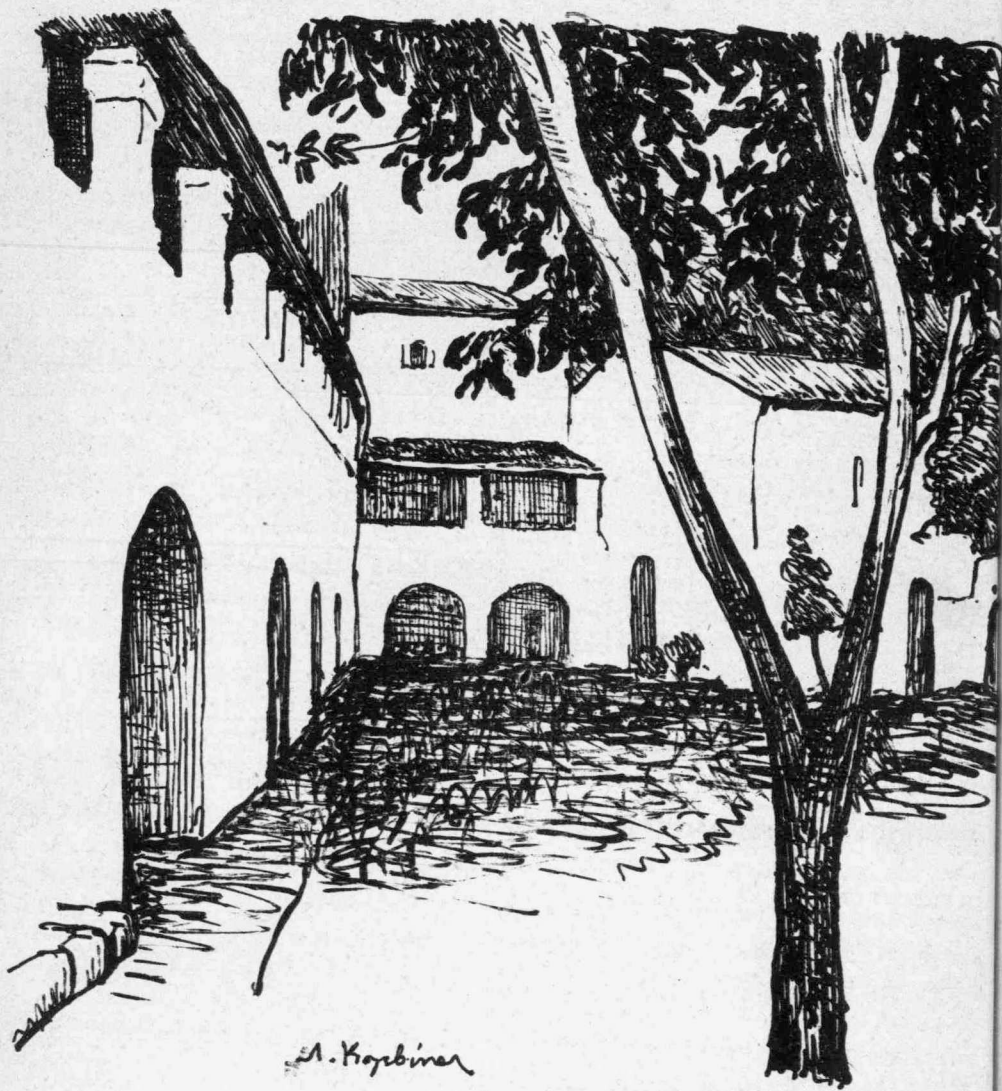
— Κάθησε κάτω, ἀγάπη μου, 'ς τὸ πράσινο χορτάρι,
 Φόβο μὴν ἔχης, κάθισε, πέσε 'ς τὴν ἀγκαλιά μου.

— Φοβοῦμαι μὴ ἡ μανοῦλα μου ξυπνήση και μὲ κρόξη,
 Φοβοῦμαι μὴ τὰ λόγια μας τὰ πάρη τ' ἀγεράκι,
 Μήπως τ' ἀκούση φθονερός, μήπως πουλι πετάξη,
 Και 'δῆ 'ς τὰ χεῖλη μας ζεστὸ τ' ἔρωτος τὸ φιλάκι.

— Πέσε, ἔλα, πέσε, ἀγάπη μου, 'ς τὰ χεῖλη μ' ἀποκάτου. —
 'Σ τὴν ἀγκαλιά του ἔπесе ἡ εὐμορφη παρθένα
 Κ' ἔκρωζε κεὶ 'νας κόρακας. Φαρμάκων' ἡ λαλιά του.

Τὰ μελωμένα τους φιλιὰ, και τὰ ζευγαρωμένα
 Κουφάρια τους ἐμείνανε — δές! τὴν ἀσπροφεγγιά του
 Τὸ μισοφέγγαρο ἔκρυψε... — μαζῆ μαχαιρωμένα.

Α. Κορβίνας

Η ΑΥΓΗ

Μοσχοβολαῖς μετὴν δροσιὰ σκορπᾶ τ' αἶρι
 Κ' ἢ ἀμυγδαλιὰ ἔς τὸ φύσημά του λαχταρῖζει,
 Λαλοῦν πουλάκια καὶ πετοῦν ταῖρι μετὰ ταῖρι,

Μοσχοβολοῦν καὶ τὰ νερὰ κι' ἂν κέπου ἀφρίζει
 Περονῶντας τὸ ρυάκι, ὁ ἀφρὸς λουλουδι ὁμοιάζει
 Ποῦ τὸ νερὸ ρέοντας γοργὰ τὸ ξεφυλίττει.

Ἄνθιζ' ἢ Αὐγοῦλα ἐν ᾧ γλυκὰ χρυσοχαρῶζει,
 Καὶ χαιρετοῦν χίλιες βοαῖς τὸν ἐρχομό της,
 Κι' αὐτὴ μ' ἀχτίδες φωτειναῖς ὄλ' ἀγκαλιάζει.

Χαμογελᾷ ἢ γαλάζια τ' οὐρανοῦ λαμπρότης,
 Γεῖᾶ κ' ἢ θάλασσα ἢ γλαυκὴ ἔς τὸ περιγιόλι,
 Καὶ θαρρεῖς, ἢ Ἀφροδίτη θὰ ἔβγη ἀπ' τὸν ἀφρὸ της,

Μὲ τόσαις εὐμορφιαῖς καὶ τὰ δικὰ της κάλλη
 Λαμπρὰ ν' ἀστρέψουν κι' ὅλα τ' ἄλλα νὰ νικήσουν.
 Ἄπο ταῖς δροσεραῖς ρόχαις ἀγάλι, ἀγάλι

Πρὸς τὸν ἥλιο ψηλὰ νὰ σηκωθοῦν θ' ἀρχίσουν
 Μικρ' ἄσπρα γνέφια, πῶχουν στάξη ἀπ' τὸ φεγγάρι
 Ἐστῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά, ποῦ τώρα θεὸ ν' ἀφήσουν.

Ἄστος' ὁ ἥλιος χύνει μετὰ περισσὰ χάρι
 Ρεῦμ' ἀπὸ φῶς, κι' ὅλη τὴν φύσιν ἐμπυχνόει,
 Ζωηρότερ' εὐωδιάζει ὁ ἀνθός, καὶ τὸ χορτάρι
 Ἐστὸν κήμπο πρασινώτερη εὐμορφιά ξεπλόνει.

A. DAUDET

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΠΗΛΕΙΑ

Ἐγύριζα ἀπὸ τῆ Νίμη ἓνα ἀπόγειμα τοῦ Ἰουλίου. Ἔκανε ζεστή ἀβάσταχτη. Ὅσο ἐβλεπε τὸ μάτι ὁ δρόμος ἄσπρος, φλογισμένος, ἐβγαζε σκόνη ἀνάμεσα σὲ περιβόλια ἀπὸ ἐλιές καὶ ἀπὸ μικρὰ ἰδρυὰ κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλον ἀσπμένιο, θαμπόν, ἥλιο, ποῦ γέμιζε ὅλον τὸν οὐρανό. Οὔτε κηλίδα ἰσκιου, οὔτε πνοὴ ἀνέμου. Τίποτα ἄλλο παρὰ ὁ παλμὸς τοῦ θερμοῦ ἀέρα καὶ τοῦ τζιτζικα ἢ ψιλλῆ φωνῆ, τρελλῆ μουσική, ποῦ ξεκούφαινε μὲ γοργὸ ρυθμὸ σὰ νὰ ἦταν τὸ ἴδιο σήμαμα τοῦ ἀπέραντου ἐκείνου φωτεινοῦ παλμοῦ. Περπατοῦσα δυὸ ὥρες τελείως στὴν ἐρημιᾶ, ὅταν ξάρνου ἐμπρὸς μου ἐπρόβλλαν μέσα στὴ σκόνη τοῦ δρόμου ἓνα σύνολο ἀπὸ ἄσπρα σπίτια. Ἦταν ὁ σταθμὸς ποῦ λένε τοῦ Ἁγίου Βικεντίου· πεντέξη μετόχια, μακρσοὶ ἀχυρῶνες μὲ κόκκινη στέγη, μιὰ ποτίστρα χωρὶς νερὸ μέσα σ' ἓνα λογγάρι ἀπὸ ἀρρωστιάρικες συκιές καὶ στὸ τέλος τοῦ μικροῦ χωριοῦ δυὸ μεγάλα καπηλεία, ποῦ κύτταζαν τῶνα τ' ἄλλο ἀπὸ ἀντίκρου στίς δυὸ μεριές τοῦ δρόμου.

Τὸ γειτόνιασμα τῶν δυὸ καπηλειῶν ἦτανε κάτι παράξενο. Ἀπὸ τῶνα μέρος μιὰ μεγάλη οἰκοδομὴ καινούρια γιομάτη ζωὴ καὶ κίνηση, ἀνοιχτές ὅλες τῆς οἱ θύρες, ἡ διμύσια ἄμαξα σταματημένη ἐμπρὸς τῆς μὲ τ' ἄλογα, ποῦ ἐβγαζαν ἀχνὸ καὶ ποῦ τὰ ξεζέφαν, οἱ ταξειδιῶτες ποῦχαν πεζέψει κ' ἐπιναν βιαστικά στὸ δρόμο στὸ λίγον ἰσκιο ποῦ ἔρριχναν οἱ τοῖχοι, ἡ αὐλὴ στοιβαγμένη μουλάρια καὶ κάρρα, οἱ ἀγωγιάτες πλαγιασμένοι κάτω ἀπὸ ξεχυτές, περιμένοντας τὸ δρόσιμα, μέσα φωνές, βλαστήμιες, γροθιές ἀπάνου στὰ τραπέζια, τσογγυρισμὰ ποτηριῶν, πάταγος ἀπὸ μπιλλιάρδα, φιλοὶ ἀπὸ γαζόζες ποῦ πετοῦσαν στὸν ἀέρα καὶ παραπάνου ἀπὸ ὅλον αὐτὸ τὸ θόρυβο μιὰ φωνὴ χαρούμενη, βροντερή, ποῦ τραγουδοῦσε κ' ἔτρεμαν τὰ τζάμια.

« Ἡ πανώρη Μαργαρίτ

Ἐσηκώθηκε πρῶι,

Ἦξε στὴ βρύση γιὰ νερὸ

Μὲ χρυσάργυρο σταμνί. »

Τὸ ἀντίκρου καπηλειὸ ἀντίς ἦτανε σιωπηλὸ καὶ σὰν παρατημένο Χόρτα στὴν ἐξώθουρα, τὰ παραθυρόφυλλα σπασμένα, πάνου στὴν πόρτα ἓνα κλαρί ἀπὸ πριναίρι σὰν παλὸ λορίο, τὰ σκαλοπάτια τοῦ κατώφλιου ζυγαρισμένα

μὲ πέτρες τοῦ δρόμου, ὅλα αὐτὰ τόσο φτωχὰ, τόσο λυπητερά, ποῦ θάτανε ἀληθινὴ ἐλεημοσύνη νὰ σταματᾶται κανεὶς αὐτοῦ, γιὰ ἓνα πίνει ἓνα γυαλί.

Μπαίνοντας βρέθηκα σὲ μιὰ μεγάλη ἐρημη, θλιβερή, σάλα ποῦ τὸ θαμπωτικὸ φῶς ἀπὸ τὰ τρία μεγάλα, χωρὶς μπερντέδες, παφάθουρα τὴν ἔκανε πειὸ θλιβερὴ καὶ πειὸ ἐρημη ἀκόμα. Λίγα τραπέζια κουτσά, ὅπου ἀπάνου τους σερνόταν ποτήρια συγνεφιασμένα ἀπὸ τὸν κορνοχτέ, ἓνα μπιλλιάρδο σκαμμένο, ποῦ οἱ τέσσερες τζέπες του ἔχουσκαν σὰν καυκιὰ, ἓνα ντιθάνι κίτρινο, ἓνα παλὸ γραφεῖο, στέκονταν κει ἀποκοιμημένα σὲ μιὰ ζέστη ἀνύγεια καὶ βρειά. Καὶ μῦγες... ὦ μῦγες... ποτὲ δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσες, στὸ γταθάνι, κολλημένες στὰ τζάμια, στὰ ρακογυάλια, ρῶγες, ρῶγες... Ὅταν ἀνοιζα τὴν πόρτα σηκώθηκε ἓνα βούισμα, ἓνα τράνταγμα ἀπὸ φτερά, σὰ νὰμπαινα σὲ μιὰ κυψέλη.

Στὸ βῆθος τῆς σάλας, στὸ κούφωμα ἐνὸς παράθουρο, στεκόντανε ὄρθη, ἀκουμπησμένη στὸ τζάμι, μιὰ γυναῖκα, ποῦ κυτταζε μὲ πολλὴ περιέργεια ὄζω. Τὴν ἐκραζα δυὸ φορές.

« Αἱ, νικοκυρά! »

Σιγὰ, σιγὰ, γύρισε τὸ κεφάλι καὶ μοῦ εἰδεῖ τὸ ἄτυχο, χωριάτικο πρόσωπό τῆς, ζαρωμένο, φαωμένο, κατακίτρινο, μαντηλωμένο μὲ κοκκινωπὴ νταντέλλα, ποῦ τῆς κρέμουνταν τὰ φιδίλια, ὅπως τὲς φοροῦν οἱ γοργές χωριάτισσες τοῦ τόπου μας. Κι ὅμως δὲν ἦτανε γρηὰ γυναῖκα, μὰ τὰ δακρυὰ τὴν εἶχαν μαζάνει τελειωτικά.

— « Τί ὀρίζετε; » μὲ ρώτησε σφουγγίζοντας τὰ μάτια τῆς.

— « Νὰ καθήσω μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ πιῶ κάτι. » Μὲ κοίταξε σαστισμένη, χωρὶς νὰ σαλέψει, σὰ νὰ μὴν ἐκαταλάβαινε.

« Δὲν εἶναι καπηλειὸ ἐδῶ; »

Ἡ γυναῖκα ἀναστενάξε.

— « Μάλιστα, καπηλειὸ εἶναι, ἂν σὰς ἀρέσει, μὰ γιατί δὲν πάτε ἐδῶ ἀπέναντι καθὼς οἱ ἄλλοι, εἶναι πολὺ πειὸ ζωηρό. »

— « Εἶναι παρὰ ζωηρὸ γιὰ μένα, πριτιμῶ νὰ μείνω στὸ δικό σας. »

Καὶ χωρὶς νὰ προσμείνω τὴν ἀπάντησή τῆς θρονιάστικα μπροστὰ στὸ τραπέζι.

Σὰν ἐβεβιαώθηκε τελεία ποῦ μιλοῦσα σοβαρὰ ἡ νικοκυρά ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται σὰ σκοτισμένη ἀπὸ τὴ δουλειὰ, ἀνοίγοντας συστῆρια,

σπρώχνοντας μπουκαλές, σφουγγίζοντας γυαλιά, ενοχλώντας τες μύγες. Διστανότου κανείς πώς ο έρχομός του ταξιδιώτη ήτανε ολάκισρη ιστορία. Κάποτες ή δύστηγη σταματούσε κ' έπιανε τὸ κεφάλι της, σάν ἀπελπισμένη πώς δὲ θὰ μπορούσε νὰ ξεμπερδέψει. Ἐπειτα πήγαινε στὴν ἀπόπερα κάμαρα, τὴν ἄκουα ν' ἀνακατεύει μεγάλη κλειδιά, νὰ τυραννεῖ κλειδαριές, νὰ ψάχνει στὸ ἀμπέρι τοῦ ψωμιοῦ, νὰ φυσάει, νὰ ξεσκονίζει, νὰ πλένει πιάτα. Κάπου, κάπου ἕνας βαρὺς ἀναστεναγμὸς, ἕνα ἀναφιλητὸ μεταβιάς πνιγμένο. Ὅστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τέτοιου ἀγῶνά, ἦρθε μπροστὰ μου ἕνα πιὰτο σταφίδα, ἕνα ξερὸ ψωμί σκληρὸ σάν πέτρα καὶ μιὰ μπουκάλια λάγγερο.

— «Εἶναι ἔτοιμα» εἶπε τὸ παρᾶξενο πλάσμα καὶ ἐστράφηκε ἀμέσως νὰ καθήσει μπρὸς στὸ παρᾶθυρο.

Ἐκεῖ πῶπινα δοκίμασα νὰ τὴν κάμω νὰ μιλήσει.

— «Δὲ σᾶς ἔρχεται κόσμος συχνὰ ἐδῶ. Δὲν εἶν' ἔτσι, καυμένη γυναῖκα;»

— «Ὡ ὄχι, κύριε, ποτὲ κανένας. Ὅταν εἴμαστε μετὶ μοναχοὶ μας ἐδῶ ἦτανε διαφορετικὰ. Ἐδῶ ἀλλάζαν τ' ἄλλα, ἐδῶ ἐτρώγανε οἱ κυνηγοὶ τὴν ἐποχή ἀπὸ τ' ἀγριονήσσαρα, ἐδῶ ἐρχόντανε ἀμαζεὶς ὅλο τὸ χρόνο... Μὰ ἀπ' ὅταν ἦρθανε κὶ ἄνοιξαν μαγαζὶ οἱ γειτόνοι, ἐχάσαμε ὅλα. Ὁ κόσμος προτιμᾶει νὰ πηγαίνει ἀντίκρου, ἐδῶ σὲ μᾶς λένε εἶναι πάρα μεγάλη νέκρα, τὸ βέβαιον εἶναι πὼς τὸ σπίτι δὲν εἶναι καθόλου πρόσχαρο. Ὅμορφη δὲν εἶμαι, ἔχω θερμές, οἱ δυὸ μικρὲς μου πεθάνανε... ἐκεῖ κάτω ἀντὶς γελᾶνε ὅλη τὴν ὥρα... τὸ καπηλειὸ τὸ βαστάει μιὰ Ἀρλεζιάνα, μιὰ ὠραία γυναῖκα μὲ νταντέλλες καὶ τρεῖς γῦρες χρυσὴ ἀλυσίδα στὸ λαιμὸ της. Ὁ ἀμαζεὶς εἶναι ἀγκυπητικὸς της καὶ σταματοῦναι ἐκεῖ τὴν δημόσιον ἀμαζα καὶ δὲ φτάνει αὐτὸ, ἔχει κ' ἕνα σωρὸ ζουρλοθήλυκα γιὰ ὑπηρέτριες. Κ' ἔτσι τῆς ἔρχεται πελατεία! Ὅλη ἡ νεολαία ἀπὸ τὰ τριγύρω χωριά οἱ ἀγωγιᾶτες λοξοδρομοῦνε, γιὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ καπηλειὸ της· ἐγὼ μένω ἐδῶ ὅλη μέρα χωρὶς κανέναν γιὰ νὰ θυῶνω...»

Ἐλεγε αὐτὰ μὲ φωνὴ ἀφηρημένη, ἀδιάφορη, τὸ μέτωπο πάντα ἀκκουμπημένο στὸ τζάμι. Φανερὰ στὸ ἀπέναντι καπηλειὸ ἦτανε κάτι ποῦ τὴν ἐσύγγιζε. Ἐξήνου ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου ἀκούστηκε ἕνας μεγάλος σάλος. Ἡ μεγάλη ἄμαζα ἀναταράχθηκε στὴ σκόνη, ἀκούστηκαν οἱ χτύποι τοῦ καρτσιανοῦ, ἡ σάλπιγγα τοῦ ὀδηγοῦ, τὰ κορίτσια ποῦ εἶχαν ἔβγει στὴν

πόρτα καὶ ποῦ φώναζαν «γαὶ σας, γαιὰ σας!» κὶ ἀπάνου ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἡ τρομερὴ φωνὴ ἀπὸ πρῶτα, ποῦ ξανάρχιζε πάλι:

«Πῆε στὴ βρούση, γιὰ νερὸ

Μὲ χρυσαργγυρο σταμνὶ

Καὶ δὲν εἶδε νὰ διαβοῦν

Τρεῖς λεβέντες μὲ στολὴ...»

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἔκαμε τὴ νοικοκυρὰ ν' ἀνατριχιασεὶ μὲ ὅλο της τὸ σῶμα, καὶ στρέφοντας:

— «Ἀκούτε;» μοῦπε χαμηλόφωνα, εἶναι ὁ ἄντρας μου... «Δὲν εἶναι ἀλήθεια ποῦ τραγουδαῖ ὠραῖα;» Τὴν ἐκοίταξα σαστισμένος.

— «Πῶς, ὁ ἄντρας σου!... Πάει λοιπὸν ὡς κὶ αὐτὸς ἐκεῖ;»

Κὶ αὐτὴ τότες μὲ ὕψος πολυπικραμένης, μὰ μὲ μεγάλη γλυκάδα μοῦ ἀπάντησε:

— «Πῶς νὰ γίνε, κύριε, οἱ ἄντρες εἶναι ἔτσι· δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ βλέπουν νὰ κλαῖνε· καὶ γὰρ κλαίω πάντα, ἀπ' ὅταν πεθάναν οἱ μικρὲς μου. Κ' ἔπειτα εἶναι τόσο θλιβερὸ τοῦτο τὸ μεγάλο μαγαζὶ, ὅπου δὲν εἶναι ποτὲ κανένας μέσα... Ἐτσι σάν παραβαριέται ὁ Ἰωσήφης μου πάει καὶ πίνει κεῖ ἀπέναντι καὶ ἐπειδὴ ἔχει ὁμορφη φωνὴ ἡ Ἀρλεζιάνα τὸν κάνει καὶ τραγουδαῖ. Σοῦτ! ἄκου, ξαναρχίζει.»

Καὶ τρέμοντας μὲ τὰ χέρια μπροστὰ μὲ χοντρά δάκρυα, ποῦ τὴν ἔκαναν ἀκόμα πιὸ ἀσκημη, ἐστεκότου κεῖ ἐμπρὸς στὸ παρᾶθυρο σὰ σὲ ἔκσταση, γιὰ ν' ἀκούει τὸ Ἰωσήφης ποῦ τραγουδοῦσε γιὰ τὴν Ἀρλεζιάνα.

«Κ' ἕνας τους τῆς ὀμιλεῖ:

Καλημέρα σου, καλή!»

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΜΟΥ

Κάτου ἀπ' τὴν πέτρα αὐτὴ τὴ σκαλισμένη
Κοιμᾶται, κόσμε, μιὰ γραμματισμένη,
Ποῦ τῆς ζωῆς της ἄπειρα τὰ κρίματα
Ἄφου σατυρικὰ ἔγραψε ἐπιγράμματα,
Στίχους, χρονογραφήματα, διηγήματα,
Στὸν ἄλλον κόσμῳ παεὶ νὰ μάθει γράμματα.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

GÖETHE

Ο ΕΡΜΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΔΩΡΟΘΕΑ

ΕΡΩΤΩ

Η ΔΩΡΟΘΕΑ

Συνέχεια από το προηγούμενο.

Όπως συχνά ο στρατοκόπος τὸν ἥλιο πριγοῦ βασιλέψει
 Μιά φορά ἀκόμα τηρᾶ, καὶ τὸν βλέπει γοργᾶ νὰ καθίζει,
 Κ' ὕστερα μέσα στὰ μαῦρα βεργὰ καὶ στὰ πλάγια τῶν βράχων
 Βλέπει ἕνα δίσκο μπροστά του ποῦ ἐλοῦθε εθε στρέφει τὸ βλέμμα
 Μπρός του προβάλλει λαμπρὸς καὶ μὲ χρώματα ἐξαισια λαγγεῦει,
 Ἔτσι καὶ μπρός στὸν Ἑρμᾶννο τῆς κόρης ἡ ἐλόγλυκη εικόνα
 Ἦσυχα ἐπέρινα ἀκλουθῶντας σιγὰ τὸ στρατὶ μὲς στὰ στάρια.
 Μὰ ἀπ' τὸ θαμᾶσιο ὄνειρό του ζυπνᾶ καὶ γυρίζει τὰ ζάλα
 Πρὸς τὸ χωριὸ σιγαλὰ καὶ ξενίζει, τί ξάγνανται βλέπει
 Νάρχεται ὀμπρὸς τὸ ψηλὸ τὸ κορμὶ τῆς πανώρης τῆς κόρης.
 Προσεχτικὰ τὴν κοιτάζει. Δὲν ἤτανε σκυόρμα. Μπροστά του
 Ἦτανε ἡ ἴδια. Βαστοῦσε σὲ κάθε τῆς χέρι μιὰ στάμνα
 Ἀπ' τὰ χερσούλια, σὲ ἕνα τρανώνερη, σ' ἄλλο μικρόνε.
 Κ' ἔτσι μὲ βιάση στὴ βρύση κατέβαινε. Πρόσχαρα πῆγε ὁ
 Νιὸς πρὸς ἀπάνου τῆς. Θάρρος καὶ νεῦρα τοῦ δίνει ἡ θωριά τῆς.
 Κ' εἶπε ἐνῶ ἐσάστιζε ἐκείνη: «Σὲ βρίσκω ξανά, προκομμένη
 Κόρη, καθὼς λίγο πρὶν, σὲ δουλειὰ γιὰ νὰ δώσεις βοήθειαν
 Στους πονεμένους ἀνθρώπους, καὶ θέλεις ὄρσοιὰ νὰ τοὺς φέρεις.
 Πές μου: γιατί ἔρχεσαι μόνη στὴ βρύση ποῦ τόσο εἶναι ἀλάργα,
 Ὅταν μὲ τοῦ χωριοῦ τὸ νερὸ φχαριστιῶνται ὅλοι οἱ ἄλλοι;
 Βέβαια ἔχει χάρες τῆς βρύσης ἡ φλέβα κ' ἔχει ὤμορφη γέψη.
 Ἦρθες νὰ πάρεις νερὸ γιὰ τὴν ἀρρωστη πῶχεις γλυτώσει.»
 Καὶ φιλικὰ τὸν Ἑρμᾶννο χαιρέτησε ἀμέσως ἡ νέα
 Κ' εἶπε: «Ἀκριβὰ πλερωμένη εἶμαι γὼ γιὰ τῆς βρύσης τὸ δρόμο,
 Τώρα, ἀπὸ βρίσκω τὸ φίλο ποῦ τόσα μᾶς ἔχει χαρίσει,
 Τὶ ὅπως τὸ δῶρο, ἡ θωριά τοῦ εὐεργέτη φχαριστήση φέρνει.
 Ἔλα κι' ὁ ἴδιος νὰ ἰδεῖς ποῖος χάρηκε τὸ ψυχικὸ σου,

Ἔλα ν' ἀκούσεις κι' ὁ ἴδιος, ἐκείνων, ποῦ ἐλέησες τὰ λόγια.
 Τώρα ὅμως μάθε γιατί ἦρθα πὲς στάμνες ἐδῶ νὰ γεμίσω,
 Ὅπου ἀπ' τὴν ἄστριπτη φλέβα καθάριο νεράκι ἀναβρῦζει.
 Ἄκου: τὴν ὥρα ποῦ ἐρχόνταν, οἱ ἀνθρώποι ἀπρονόητα θολῶσαν
 Ὅσο νερὸ στὸ χωριὸ εἶναι, γιατί μὲ τὰ ζᾶ καὶ τὰ κάρρα
 Διάβηκαν τὸ κεφαλάρι ποῦ στέρνει νερὸ στους κατοίκους,
 Καὶ μὲ τὰ ροῦχα ποῦ ἐπλύναν κ' ἐπάστρεψαν ἔχουν μολέψει
 Μὲς τὸ χωριὸ τὰ πηγᾶδια κ' ἐλέρωσαν κάθε λαρνάκι,
 Τὶ ἄλλη φροντίδα κανένας δὲν ἔχει σὲ νου παρὰ μόνο
 Γιὰ τὸν ἐαυτὸ του φροντίζει, καὶ θέλει τὴν πρώτην ἀνάγκη
 Νὰ οικονομῆσει βιαστὰ, καὶ δὲ σκέφτεται οὔτε ἕνας τὸ ἀπέκει.»
 Ἔτσι τοῦ μίλησε ἡ κόρη κι' ὡς τόσο μαζῆ εἶχαν κατέβει
 Τὰ σκαλοπάτια κ' οἱ δυὸ σὲ πεζοθλι τῆς βρύσης καθίσαν,
 Κ' ἔσκυψε ἡ νέα ν' ἀνασύρει νερό· καὶ τὴν ἄλλη τὴ στάμνα
 Πῆρε στὰ χέρια του ὁ Ἑρμᾶννος καὶ σκύφτει κι' ὁ ἴδιος στὴ βρύση.
 Καὶ στοῦ νεροῦ τὸ κρυστάλι τὸν ἴσκιό τους εἶδαν νὰ πλέει
 Στὸν οὐρανὸ τὸ γαλάζιο κι' ἀλλήλως τους ἔκαμν γνέμα,
 Καὶ φιλικὰ στὸν καθρέφτη χαιρέτησε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.
 «Δὸς μου νὰ πιῶ» τῆς εἶπε χαρούμενα τότες ὁ νέος.
 Καὶ τοῦ παρήσιασε ἡ κόρη τὴ στάμνα κ' οἱ δυὸ τους ἀπέκει
 Κάθισαν Ἦσυχα πάλι ἀκκουμπῶντας σ' ἄγγεϊα σαν ἀδέρφια.
 Τέλος ἐρώτησε ἐκείνη τὸ φίλο τῆς: «Πές μου, πῶς πάλι
 Σὲ ξαναβρίσκω ἐδῶ πέρα, καὶ δίχως ἀμάξι καὶ φάρες,
 Τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ χωριὸ, ὅπου ἐγὼ σ' εἶχα πρωτοῖδει· γιατί ἦρθες;»
 Κοίταξε ὁ Ἑρμᾶννος στὴ γῆ σκεφτικὸς καὶ κατόπι τὸ βλέμμα
 Σήκωσε ἀπάνου, τὴν κόρη θωρῶντας στὰ μάτια, κ' αἰστάνθη
 Θάρρος κ' εἰρήνη στὰ στήθη. Μὰ ἀδύνατο τοῦ ἦταν γιὰ ἀγάπη
 Νὰ τῆς μιλήσει, ἐρωτιὰ δὲ μολόγη τὸ βλέμμα τῆς νέας,
 Μὲ ξαστερωτάτη κρίση, κ' ἐπρόσταζε φρόνιμα λόγια.
 Καὶ ἐσυγκρατήθηκε εὐτὺς καὶ γλυκὰ τῆς ἀπάντησε ὁ νέος:
 «Ἄκου, παιδί μου, σ' αὐτὸ ποῦ ρωτοῦσες ἐγὼ θ' ἀπαντήσω:
 Ἦρθα μονάχα γιὰ σένα ἐδῶ πέρα, γιατί νὰ σ' τὸ κρύψω

Ναί, φτυχυσμένα ἐγὼ ζῶ μὲ τοὺς δύο ἀγχαπημένους γονηροῦς μου,
 Ποῦ ὅσο μπορῶ τοὺς βοηθῶ στὲς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ κάμπου.
 Εἶμαι μονάκριβος γιός· οἱ δουλειές μας πολλές καὶ περίσσιες·
 Ὅλα τὰ ἔξω θελήματα ἐγὼ τὰ φροντίζω· ὁ πατέρας
 Ἄγρυπνος ἔχει στὸ χέρι τὸ σπίτι κ' ἡ μάνα ἢ δραστήρια
 Δίνει ζωὴ στὸ σπιτιοῦ τὸ σιγύριο καὶ βλέπει τὰ πάντα.
 Μὰ θὰ τὸ ξέρεις καὶ σὺ πῶς συγχύζουν συχνὰ τὴν κυρά τους
 Τὰ δουλικὰ, γιατί πότε μυαλό, πότε πίστη δὲν ἔχουν.
 Τὰ συγνοδιώγνει ἡ κυρά· μὰ ἓνα ἐλλάττωμα γι' ἄλλο ξαλλάζει.
 Εἶναι καιρὸς ποῦ γιὰ τοῦτο ἡ μητέρα θάθελε νᾶχει
 Σπίτι τῆς ἓνα κορίτσι ποῦ νὰ τὴ βοηθοῦτε ὄχι μόνο
 Στὴν ἐργασία μὲ τὰ χέρια, μὰ καὶ ἀπὸ καρδιάς μπιστευμένο,
 Σὰ στὸ ποδῆρι τῆς κόρης τῆς, ποῦ ἄγ! τὴν ἐγάσαμε νέα.
 Κ' ἔτσι ὅταν σήμερα διπλα στὸ ἀμάξι ἐγὼ σ' εἶδα πιτήδεια
 Καὶ γελαστά νὰ βοηθᾶς, κ' ὅταν εἶδα τὰ πλέρια σου μπράτσα
 Καὶ τὸ γερό σου κορμί, ποῦ τριόντιζε, κ' ἄκουσα ἀπέκει
 Κείνους τοὺς φρόνιμους λόγους, ἐξένισα κ' ἔστρεψα σπίτι
 Γιὰ νὰ παινέσω τὴν ξένη μπροστά στοὺς γονηροῦς καὶ τοὺς φίλους,
 Ὅπως τῆς ἄξιζε. Τώρα ἡ στιγμή εἶναι νὰ μάθεις τί θέλουν
 Κεῖνοι καὶ γώ. Μὰ συμπάθα, ἂν ψευδίζει στὰ λόγια μου ἡ γλώσσα»
 «Μὴ φοβηθεῖς,» τοῦ ἀποκρίθη ἡ κοπέλλα «νὰ εἶπες καὶ τὸ τέλος.
 Δὲ μὲ προσβάλλεις καθόλου, τὰ λόγια σου γὰρ μου κάνουν.
 Λεύτερα μίλειε, ὅ,τι πεῖς δὲ μπορεῖ θετικὰ νὰ μὲ σκιάξει·
 Δοῦλα ὁ πατέρας κ' ἡ μάνα ζητοῦν μὲ μιστὸ νὰ μὲ πάρουν,
 Γιὰ νὰ προσέχω τὸ σπίτι ποῦ ἔσεῖς τὸ φροντίζετε ὡραῖα,
 Κ' ἔχεις ἰδέα πῶς ἐγὼ προκομμένη κοπέλλα εἶμαι κ' ἄξια
 Στὴν ἐργασία καὶ νομίζεις πῶς βάρβαρους τρόπους δὲν ἔχω.
 Σύντομα μούφερες λόγο, κ' ἡ ἀπόκριση σύντομη θάναι.
 Ναί! Μαζῆ σου θαρτῶ τὴ φωνὴ ἀκολουθῶντας τῆς μοίρας.
 Ἐκαμα ὅτι ἔπρεπε πλιά· τοὺς δικούς τῆς ξαναῦρε ἡ λεχῶνα
 Κι' ὄλοι τους χαίρονται τώρα μαζῆ γιὰ τὸ γλυτωμό τῆς,
 Εἶναι οἱ περσέτεροι ἀντάμα κ' οἱ ἐπίλοιποι θαῦρουν τοὺς ἄλλους,

Κι' ὄλοι στοχάζονται πῶς θετικὰ στὴν πατρίδα θὰ γύρουν
 Γλήγορα· πάντα ὁ διωγμένος μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ἀνασαινει.
 Ὅμως ἐγὼ δὲ γελιέμαι μὲ κούφιες ἐλπίδες σ' αὐτὲς τὲς
 Μαῦρες μέρες, ποῦ κ' ἄλλες πλειὸ μαῦρες ἀκόμα μᾶς τάζουν.
 Χάλασαν ὄλου τοῦ κόσμου οἱ δεσμοί, ποιὸς ξανά θὰ τοὺς σφίξει;
 Ἴσως μονάχα μιὰ ἀνάγκη δεινὴ ποῦ μᾶς ἀναμείνει.
 Μὲ τὴ δουλειά μου ἂν μπορῶ τὸ ψωμί μου νὰ βγάλω στὸ σπίτι
 Τάξιου πατέρα σου, κάτου ἀπ' τὰ μάτια τῆς τίμιας σου μάνας,
 Θε νὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως, τί πάντα τὸ ξάκουσμα ἐκείνης
 Τῆς κοπελλὸς ποῦ πλανιέται στὰ ξένα θεμέλιο δὲν ἔχει.
 Μάλιστα, θάρθω μαζῆ σου εὐτὺς ἄμα τὲς στάμνες στοὺς φίλους
 Φέρω ξανά καὶ μοῦ δώσουν οἱ ἀνθρώποι οἱ καλοὶ τὴν εὐχὴ τους.
 Ἐλα ὡς καὶ σὺ νὰ τοὺς δεῖς, πρέπει αὐτοὶ νὰ μὲ δώσουν σὲ σένα »
 Γρίκησε ὁ νιὸς μὲ γὰρ κ' τῆς κόρης τὴν πρόθυμη κρίτη,
 Δίσταζεν ὅμως ἀκόμα νὰ τῆς ζηγηθεῖ τὴν ἀλήθεια,
 Καὶ γιὰ τὴν ὥρα στὴν πλάνη προτίμησε νὰ τὴν ἀφήσει
 Καὶ νὰ τὴν πάρει στὸ σπίτι κ' ἐκεῖ νὰ τῆς κρίνει γι' ἀγάπη,
 Κι' ἄγ! τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι στῆς κόρης τὸ δάχτυλο βλέπει
 Κ' ἔτσι τὴν ἄφησε αὐτὴν νὰ μιλεῖ κ' ὅτι τοῦλεγε ἐγγρικά:
 «Πᾶμε λοιπόν,» ξακούλουθησε ἐκείνη «οἱ κοπέλλες ποῦ μένουν
 Ὅρα πολλὴ γιὰ νερό, κακὸ ὄνομα βγάζουνε· κ' ἔμωσ
 Εἶναι τόσο ὡμορφη δίπλα στὴ βρύση ποῦ τρέχει, ἡ κουβέντα!»
 Ἔτσι κ' οἱ δύο σηκωθῆκαν κ' ἐτήραξαν μιὰ φορὰ ἀκόμα
 Μὲς στὸν καθρέφτη τῆς βρύσης καὶ πόθος γλυκὸς τοὺς ἀδράζει.
 Ἄμιλη τότες ἐπῆρε τὲς στάμνες ἀπὸ τὰ χερούλια,
 Κ' ἔτσι ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, κ' ὁ νιὸς τὴν ἀγάπη ἀκλουθαί.
 Καὶ τῆς ζητᾶ τὴ μιὰ στάμνα γιὰ νὰ μοιραστοῦν τὸ φορτίο
 «Ἄφησ' τὴν» τοῦπε «κρατιέται καλῆτερα τὸ ἴσιο τὸ βάρος,
 Κι' ἄπρεπο ὁ ἀφέντης, ποῦ θὰ μὲ προστάζει, γιὰ νὰ μὲ κοπιᾶση.
 Μὴ μὲ τηρᾶς, σὰ νᾶμουν κακότυχη, τόσο θλιμμένα!
 Τὸ φυσικὸ εἶναι νὰ πιάνει δουλειὰ ἀπὸ μικρὴ μιὰ γυναῖκα,
 Τὶ μοναχὰ μὲ δουλειὰ καταφέρνει νὰ γένει ἐξουσιάστρα,

Κ' ἔτσι νὰ ὀρίζει τὸ σπίτι, καθὼς φυσικὰ τῆς ἀξίζει.
 Τὸν ἀδερφό ἀπὸ ἐνωρίς, τοὺς γονηροὺς τῆς ἡ κόρη δουλεύει,
 Κ' εἶναι ἡ ζωὴ τῆς γιὰ πάντα ἕνα ἀδιάκοπο πῆγαινε κ' ἔλα,
 Ἔνα συγύρισε, π' ἔρε, ἕνα κάμε καὶ κόμιζε γι' ἄλλους.
 Ἄν στὴ δουλειὰ συνειθίσει, καλὰ εἶνοι, γιατί ἔτσι κανέναν
 Δρόμος δὲ θάταν γι' αὐτὴν βρετός· κί ἂν μέρα καὶ νύχτα
 Ὅμοιος τῆς φαίνονται οἱ ὄρες, γιατί ἔτσι κανένα τῆς ἔργο
 Δὲ θὰ τὸ βλέπει μικρό, μηδὲ πάρα ψιλὸ τὸ βελόνι.
 Θα λησμονῶ τὸν ἐαυτό τῆς καὶ μόνο θὰ ζεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους.
 Κάθε ἀρετὴ φυσικὰ πρέπει νάχει, σὰ γένει μητέρα,
 Ὅταν τῆ νύχτα τὸ βρέφος ἀδύναμη θὰ τὴν ξυπνάει,
 Καὶ θὰ ζητᾷ νὰ βυζᾷξαι τὴν ἀρρωστη, κί ὅταν φροντίδες
 Τότες θὰ σμιγῶν τοὺς πόνους, ὡς κ' εἰκοσι ἄντρες ἀντάμα
 Δὲ θὰ μπορούσαν τὸ βᾶρος αὐτὸ νὰ βαστάξουν, καὶ μήτε
 Βέβαια δὲν πρέπει, μὰ χάρη ἄς γνωρίζουν γι' αὐτὰ τῆς γυναικίας.»
 Ἔτσι μιλῶντας, μαζῆ μετὸν ἄμιλο σύντροφο ὡς τόσο
 Εἶχαν φτάσει ἀπ' τὸν κῆπο, στ' ἀλώνι ἐκείνου τοῦ ἀχυρῶνα
 Ὅπου εἶχε ἀφήκει φαῖδρη τῆ λεγῶνα στὸ στρώμα τῆς μετὲς
 Κόρες τῆς, κείνες τὲς ἴδιες κοπέλλες ποῦ αὐτὴ εἶχε γλυτώσει
 Καὶ ποῦ ἐφαινόταν ἀγγέλων εἰκόνες οἱ ἀθῶες οἱ παιδοῦλες.
 Μπήκανε μέσα κ' οἱ δύο καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἤρθε ἀπὸ τ' ἄλλο
 Μέρος ὁ γέρος κριτής, ἀπὸ κάθε του χέρι βαστώντας
 Ἔνα παιδί τῆς· χαμένα τὰ νόμιζε ἡ μάνα ἡ θλιμμένη,
 Μὰ ὁ προεστός στὴ βαθούρα τοῦ κόσμου τ' ἄχ' εὐρεῖ· κ' ἐκεῖνα
 Ρίχνονται ὀλόχαρα τώρα γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὴ μάνα
 Καὶ νὰ χαροῦν τ' ἀδερφάκι, τὸ ἀγνώριμο ἀκόμα συντρόφι.
 Κ' ἔπειτα στὴ Δωροθέα πετάξαν καὶ τὴ χαιρετήσαν,
 Καὶ τῆς ζητοῦσαν ψωμί, ὀπωρικά, καὶ πρὸ πάντων νὰ πιῶνε.
 Κ' ἔδωκε ἡ κόρη τριγύρω νερό· τὰ παιδιὰ ξεδιψάσαν,
 Ἐπὶ ἡ λεγῶνα, μαζῆ κ' οἱ κοπέλλες τῆς, ἔπιδε κί ὁ γέρος,
 Ὅλοι εὐφρανθήκαν, καὶ τ' ὄρη νεράκι τῆς βρύσης παίρισαν.
 Ἦταν ἀκράξινο, κρύο, καλὸ γιὰ τὸν ἀνθρώπο, κ' ὕγειο.

Καὶ τοὺς ἐμίλησε τότες ἡ νέα σοβαρὰ καὶ τοὺς εἶπε:
 «Φίλοι, εἶναι ἡ ὑπερη βέβαια ἡ φορὰ ποῦ σὰς βάζω στὸ στόμα
 Σήμερα ἀκόμα τῆ στήμα γιὰ νὰ σὰς ὑγράνω τὰ χεῖλη·
 Μὰ ὅταν στὸ ἐξῆς, στὲς ἡμέρες τῆς ζέστας, πιστὸ σὰς ὀροσίξει,
 Κί ὅταν χαιρόσαστε, δίπλα σὲ βρύση κατὰκρυα, ἡσυγία,
 Τότε ἄς θυμᾶστε κ' ἐμένα καὶ τὲς φιλικὲς τὲς φροντίδες
 Ποῦχα γιὰ σὰς, πὶο πολὺ ἀπὸ ἀγάπη παρὰ ἀπὸ συγγένεια.
 Ὅσα καλὰ ἔχω γνωρίσει ἀπὸ σὰς θὰ θυμοῦμαι γιὰ πάντα.
 Μὲ κακοράνεια σὰς φεύγω, μὰ τώρα ὁ καθεὶς γιὰ τὸν ἄλλον
 Εἶναι περισσότερο βᾶρος παρὰ παρηγόριο, καὶ πρέπει
 Ὅλοι μας τέλος στὴν ξένη τῆ γῆ νὰ σκορπίσουμε, ἂν ἴσως
 Τὸ γυρισμὸ μας ἡ μοῖρα μποδίζει. Μπροστὰ σὰς, ἰδέτε,
 Στέκεται ὁ νιὸς ποῦ μᾶς· ἔχει χαρίσει πρωτῆτερα τόσα.
 Γιὰ τὸ παιδί τὲς φασκιὲς καὶ γιὰ μᾶς· τὰ θεόσταλτα ψῶνια.
 Ἦρθε ἐδῶ πέρα καὶ θέλει στὸ σπίτι μαζῆ νὰ με πάρει,
 Γιὰ νὰ βοηθῶ στὲς δουλειὲς τοὺς τίμιους καὶ πλουσίους γονηροὺς του.
 Κ' εἶπα τὸ ναί, γιατί πρέπει παντοῦ νὰ δουλεύει μιὰ κόρη
 Καὶ βρετό εἶναι νὰ βλέπει τοὺς ἄλλους γι' αὐτὴν νὰ δουλεύουν.
 Κ' ἔτσι εὐχαρίστως πηγαινῶ μαζῆ του. Εἶναι νιὸς γνωσεμένος
 Κί ὅμοιοι του βέβαια θὰ νάταν οἱ γονηοὶ του, ὡς ἀρμόζει στοὺς
 [πλουσίους.
 Τώρα καλὴ φιλενάδα, ἔχει γιές· ἄς χαρεῖς τὸ μικρό σου
 Ποῦ ζωῆσθ καὶ γερό πρὸς ἐσενα τὸ βλέμμα σηκώνει.
 Κί ὅταν στὸν κόρφο τὸ βάζεις μ' αὐτὰ τὰ παννιὰ τυλιγμένο,
 Ὡ, θυμῶσουν τὸ νιὸ τὸν καλὸ, ποῦ μᾶς τ' ἄχει δωρήσει
 Καὶ ποῦ ὡς κ' ἐμέ, τῆ δική σὰς, στὸ ἐξῆς θὲ νὰ ντυεῖ καὶ θὰ θρέφει.
 Καὶ φχαριστῶσε ὡς κ' ἐσέναν,» ἔτσι εἶπε θωρῶντας τὸ γέρο,
 «Ἀνθρωπε τίμιε, ποῦ ἐδείχτης πατέρας γιὰ με στα δεινὰ μου.»
 Εἶπε καὶ μπρὸς στὴ λεγῶνα, ποῦ ἐδάκρυζε, ἡ νιὰ γονατίζει,
 Καὶ τῆ γυναῖκα φιλεῖ καὶ γροικᾷ τῆς εὐχῆς τὸ μουρμουρι.
 Μὰ τότες εἶπες ἐσύ, σεβάσμιε κριτή, στὸν Ἐρμᾶννο:
 «Φίλε, ὡς καὶ σὺ νοικοκύρης καλὸς θὰ λογιέσαι με δίκην,
 Καὶ ἀπὸ κεινοὺς πῶγουν γνώμη τὸ σπίτι τους μ' ἄξιους ἀνθρώπους

Νά κυβερνοῦνε. Καί τῶντι, οἱ περισσότεροι σά θ' ἀγοράσουν
 Ἡ θά ἀνταλλάξουν τὰ ζᾶ τους (δαμάλια, μαρτίνες, πουλάρια)
 Προσεχτικά τὰ ξετάζουν· καί ἀντίς σά θά μπάσουν στό σπίτι
 Ἄνθρωπο, ποῦ καταφέρνει τὰ πάντα, ἄν εἶν' ἄξιος καί τίμιος,
 Καί ποῦ τὰ πάντα χαλά καί σκορπίζει ὅταν ἄσκημα πράζει,
 Παίρνουν στήν τύχη ὅποιον λάχει, χωρίς νά τόν ξέρουσι ποιός εἶναι
 Καί τὸ συγνὸ μετανοιώνουν ἀργά γιὰ τὴ βιάση ποῦ ἐδεῖξαν.
 Ὅμως, ὡς φαίνεται, ἐσύ ἔχεις μυαλό, γιατί ἐδιάλεξες μίαν
 Ποῦ τοὺς γονηούς σου κ' ἐσένα στό σπίτι μπορεῖ νά βοηθήσει.
 Μὲ καλωσύνη ἔχετέ τήν· στό χέρι ὅσο αὐτὴ ἔχει τὸ σπίτι,
 Δὲ θά σοῦ λείπει ἡ ἀδερφή κ' οἱ γονηοί σου κοπέλλα θὲ νάχουν.»
 Ἦρθαν ὡς τόσο πολλοὶ στενοὶ συγγενεῖς τῆς λεγώνας
 Φέρνοντας κἀτι καθένας καί λέγοντας ποῦ ἄλλο ἀποκοῦμπι
 Εἶχαν εὐρεῖ πλιὸ καλό. Κί ἅμα ἀκοῦσαν τί ἀπόφαση ἡ κόρη
 Εἶχε παρμένην, βλογοῦσαν τὸ νιὸ μὲ ματιές ποῦχαν ἔννοια.
 Καί μὲ τὸ νοῦ του ὁ καθένας· κ' ἐλέγαν κρυφὰ μεταξύ τους:
 «Ἄν ἀπὸ ἀρέντης γαμπρός ἐγενόσουν, θά γλύτωνε ἡ κόρη.»
 Καί ἀπὸ τὸ χέρι τότε ὁ Ἑρμᾶνος τὴν ἔπιασε κ' εἶπε:
 «Πᾶμε, κοντεύει τὸ βράδυ, κί ἀλάργα εἶναι ἀπόδω ὡς τὴ χώρα.»
 Καί τὴν ἀγκάλιασαν τότες οἱ φίλες τῆς κί ὅλες μιλοῦσαν,
 Καί τὴν τραβοῦσε ὁ Ἑρμᾶνος, κ' ἐμοίραζε ἐκείνη χαιρέτια.
 Μὰ ἀξαφνα μ' ἄγριες φωνές καί μὲ κλάμα πικρὸ τὰ παιδάκια
 Ἄπ' τὰ ρουστάνια τῆς κόρης κρεμάστηκαν καί δὲν ἠθέλαν
 Νά τὴν ἀρήσουν καθόλου νά φύγει, τὴ δεύτερη μάννα.
 Μὰ σοβαρότροπα κάποιες γυναῖκες τοὺς εἶπανε τότες:
 «Τέκνα ἡσυγάστε! Στὴ χώρα θά πάει νά σᾶς φέρει περίσσια
 Ζαχαρωτὰ ποῦ τ' ἀδέρφι τὰ διώρισε τοῦ σκαλετιέρη,
 Ὅπως ἐδιάβαινε μὲ τὸ λελέκι ποῦ τόχε ἐδῶ φέρει,
 Καί φορτωμένην χαρτιὰ χρυσωτὰ θά τὴν δεῖτε σὲ λίγο.»
 Κ' ἔτσι ἀπὸ πάνου τῆς τότες τ' ἄθῶα τὰ παιδιὰ ξεκολλῆσαν,
 Καί ἀπ' τὰ ἀγκυλιάσματα ἐκεῖνα κί ἀπὸ τὰ μαντήλια ποῦ ἐκάναν
 Διάνεμα ἀπὸ μακρὰ, μεταβιάς τήνε ξέβγαλε ὁ Ἑρμᾶνος.

Μεταφρ. Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Λ. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Η ΦΥΛΑΚΗ

ΣΕΜΚΑ 13 χρόνων. ΛΕΟΥΤΚΑ 10 χρόνων. ΜΙΤΚΑΣ 10 χρόνων. ΠΑΛΑΣΚΑ 9
 χρόνων. ΒΑΝΚΑ 8 χρόνων. Τὰ παιδιὰ ἀφοῦ ἐμάζεψαν μανιτάρια κάθονται στό πηγάδι.

ΛΕΟΥΤΚΑ. — Καί τί κλάμα ποῦ ἔκανε ἡ θειὰ Ματρίνα! Καί τὰ παι-
 διὰ οὐρλιαζαν ὅλα μὲ μιὰ φωνή.

ΒΑΝΚΑ. Καί γιατί ἐκλαίγανε;

ΠΑΛΑΣΚΑ. Πῶς γιατί ἐκλαίγανε; Ἐπήρανε τὸν πατέρα τους στὴ φυλακὴ;
 Ποιός λοιπὸν θά κλαίει;

ΒΑΝΚΑ. Καί γιατί τὸν ἐβόλανε στὴ φυλακὴ;

ΛΕΟΥΤΚΑ. Ποιός; Ξέρει; Ἦρθανε, τοῦπανε: ἐτοιμάσου καί τὸν ἐπήρανε.
 Τὰ εἶδαμε ὅλα...

ΣΕΜΚΑ. Τὸν ἐπήρανε γιὰ νά μὴν κλέφτει πιά ἄλογα. Ἐκλέψανε στοῦ
 Δερκίν. Στοῦ Χραμόρ αὐτοὶ τᾶκαμανε. Τὸ ἄλογο μας κί αὐτὸ ἐπέρασε ἀπὸ
 τὰ χέρια τους. Μὴνἔπρεπε σιγὰ σιγὰ νά τοὺς κάμουμε γι' αὐτὰ καί χάρισμα;

ΛΕΟΥΤΚΑ. Ἀλήθεια εἶναι. Μὰ ὅπως ὅπως, τὰ παιδιὰ κάνουνε λύπη.
 Εἶναι τέσσερα. Καί τί φτώχεια! Ψωμί τίποτα. Σήμερα ἤρθανε νά ζητή-
 σουνε ἀπὸ μᾶς.

ΣΕΜΚΑ. Οὐ κλέψεις!

ΜΙΤΚΑΣ. Μὰ ὁ κλέφτης εἶναι αὐτός, ὄχι τὰ παιδιὰ...

ΣΕΜΚΑ. Οὐ κλέψεις!

ΜΙΤΚΑΣ. Μὰ αὐτός, ὄχι τὰ παιδιὰ.

ΣΕΜΚΑ. Τὰ παιδιὰ, τὰ παιδιὰ... δὲν ἔχει παρὰ αὐτὸ στό στόμα. Καί
 γιατί ἔκαμε τὸ κακό; Γιατί ἔχει πολλὰ παιδιὰ, κ' ἔτσι ἔχει τὸ δικαίωμα νά
 κλέφτει.

ΒΑΝΚΑ. Καί τί θά τοῦ κάμουμε στὴ φυλακὴ;

ΛΕΟΥΤΚΑ. Θά τόνε κλείσουμε μέσα, ὅλο αὐτό!

ΒΑΝΚΑ. Καί θά τοῦ δίνουνε νά τρώει.

ΣΕΜΚΑ. Μὰ φυσικά· γι' αὐτὸ αὐτοὶ οἱ καταραμένοι ἀλογοκλέφτες δὲ φο-
 βοῦνται. Τί εἶναι γι' αὐτούς ἡ φυλακὴ; Κάθησε μέσα, κυλήσου, ἔχεις σπίτι,
 φαί. Ἄν ἤμουνα Τσάρος θάξερνα τί νά κάμω μὲ αὐτούς τοὺς καταραμένους

άλογα κλέφτες. Θα τους είχα ξεσυνειθίσει' άντίς που έτσι, τί του κάνει. Στέκει εκεί μέσα με κατεργαρέους σάν κι' αútου' άνταμα μαθαίνου νά κλέφτουν καλύτερα. 'Ο παπούς μου έλεγε που ο Πέτρος ήτανε άξιο παιδί, μ'ά έπήγε μι'ά φορά στη φυλακή κ' έβγήκε τέτοιος άσωτος που είναι μι'ά θλίψη! Και από τ'ά τότες ζήργισε νά...

BANKA. Γιατί λοιπόν τους κλειώνε μέσα.

ΣΕΜΚΑ. 'Ορίστε μας έρώτημα!...

ΛΕΟΥΤΚΑ. Και τους δίνου νά τρώνε;

ΣΕΜΚΑ. (Διακόφοντας.) Για νά μαθαίνου νά κλέφτουν καλύτερα.

ΛΕΟΥΤΚΑ. Κι' ώς τόσο παιδιά κι' μαννα πεθαίνου νης πείνας. Είναι γείτονάς μας. Κάνου νά λύπη. Τι νά κάμει κανείς' άν έχου νά ζητήσου νά φωμί δέ μπορεί κανείς νά τ'ά άρνηθεί.

BANKA. Τότες γιατί τους βάζου νη στη φυλακή;

ΣΕΜΚΑ. Τι νά τους κάμει κανείς;

BANKA. Τι νά τους κάμει: Νά τους κάμει νά μή...

ΣΕΜΚΑ. Ναι... αυτό... νά τους κάμει νά μή... δέν ζερείς ούτε έσύ τί.

"Ανθρωποι πιο σοφοί από μ'ας συλλογιστήκανε μ'ά δέν εύρηκανε τίποτα.

ΠΑΛΑΣΚΑ. Και γώ λέω που 'ν ήμου νη βασιλίσα...

ΛΕΟΥΤΚΑ. (Γελώντας.) Λοιπόν, κυρά βασιλίσα, τί ήξανες;

ΠΑΛΑΣΚΑ. Θ'ήκαν νά μήν κλέφτει κανείς και νά νά μήν κλαίνε τ'ά παιδιά.

ΛΕΟΥΤΚΑ. Και τί ήξανες για νά τ'ά κατ'αφείρει;

ΠΑΛΑΣΚΑ. Θα κατ'αφείρει ν'άχει καθένας ό,τι του χρειάζεται, και νά μή μπορεί νά προαπομείνει κανείς και ν'ά ναι όλοι φχαριστημένοι.

ΣΕΜΚΑ. Νά, μι'ά φορά βασιλίσα! Μ'ά πως ήξανες για νά κατ'αφείρει όλο αυτό:

ΠΑΛΑΣΚΑ. 'Α! Θα τ'ά κατ'αφείρει έτσι.

ΜΙΤΚΑΣ. Αί τί λέτες; π'άμε στο λόγγο; Κεϊ κάτου, δέν είναι πολλές μέρες, τ'ά κορίτσια εύρηκανε πολλά μανητάρια.

ΣΕΜΚΑ. Π'άμε! Μπρός παιδιά! Και σύ, βασιλίσα, κοίταζε νά μή σου πέσου νη τ'ά μανητάρια, έσύ που όλο πηδάς! ... (Σηκώνονται και φεύγου ν)

NATURE MORTE

Ευλογαφία Δ. ΓΑΛΑΝΗ

ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ

BIBLION III Στίχ. 1-31

Ὡ ἐσὺ ποῦ πρῶτος μπόρεςες ἀπὸ τοῦ τόσο σκότος
 Να βγάλεις τέτοια ξάστερη φεγγαβολή, τῆς ζήσης
 Τὴν εὐτυχία φωτίζοντας, τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων
 Στολίδι, ἐσένα ἀκολουθῶ καὶ τὰ πατήματά μου
 Τώρα πιθόνω σταθερὰ στὰ χνάρια τῶν ποδιῶν σου.
 Ὅχι καὶ τόσο πῶς ποθῶ μ' ἐσέ ν' ἀντιπαλέψω,
 Ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη λαχταρῶ νὰ μιμηθῶ τὸν ἴδιον.
 Τὶ πῶς μπορεῖ ν' ἀγωνιστεῖ μὲ κύκνους χελιδόνι,
 Ἢ πῶς μὲ τὰ τρεμάμενα τὰ μέλη τὰ κατσίκια
 Νὰ μετρηθοῦν στὸ τρέξιμο μὲ τὴν ὄρμη τοῦ ἀλόγου;
 Σὺ τῆς ἀλήθειας ὁ εὐρετής, πατέρα, εἶσαι, μᾶς δίνεις
 Τὰ πατρικὰ διδάγματα, κ' ἀπ' τὰ γραψίματά σου,
 Σὰν τὰ μελίσιχα, ξακουστέ, ποῦ στ' ἀνοθοφόρα δόση
 Κάθε λουλουδι γεύονται, κ' ἔμεῖς ἔτσι ροφοῦμε
 Ὅλα τὰ λόγια τὰ χρυσά, τὰ λόγια τὰ χρυσά σου
 Ποῦναι παρῆξια μιᾶς ζωῆς παντοτεινὰ ἀναϊωνίας.
 Τὶ ἀμέσως μόλις ἄρχισε τὴ φύση τῶν πραγμάτων
 Να διαλαλεῖ ἡ σοφία σου, ποῦ ἀπὸ τὸ θεϊκό σου
 Τὸ νοῦ ἔχει βγεῖ, ἀρανίστηκαν καὶ τῆς ψυχῆς οἱ τρόμοι
 Καὶ ξεμακραίνουσαν τὰ τειγιά τοῦ κόσμου· στ' ἄδειο βλέπω
 Τ' ἄπειρο πῶς ἐγένηκαν τὰ πράματα. Εἶναι ὀμπρός μου
 Τὸ μεγαλεῖο τῶν θεῶν κ' οἱ γαληνὲς καθέδρες
 Ποῦ ἀνέμοι δὲν ταράζουν τες καὶ μὲ φουρτοῦνες γνέφια
 Δὲ βρέγουν τες, καὶ πέρτοντας πημένο ἀπὸ τὲς πάχνες
 Τὲς κρύες, τὸ χιόνι τὸ σταχτὸ δὲν τὲς χιλᾶ, μὰ πάντα
 Σκεπάζει τες ὁ ἀνέφελος αἰθέρας καὶ γελοῦνε,
 Γιατὶ χυμμένη εἶνε παντοῦ φεγγαβολὴ περίσιχα.
 Ἢ φύση ὅλα χαρίζει τοὺς κ' οὐδὲ κανένα πρᾶμα
 Τὴν ἡσυχία τῆς ψυχῆς ποτὲ δὲν τοὺς μικραίνει.
 Ἀλλὰ δὲ βλέπω πουθενὰ τοῦ Ἀγέροντα τὰ κράτη,
 Καὶ δὲ μποδίζει βέβαια ἡ γῆς ὅλα νὰ φαίνονται, ὅσα
 Κάτου ἀπ' τὰ πόδια μας βαθεῖα γέγονται στ' ἄπειρο ἄδειο.
 Τώρα μ' ἀδράζει θεϊκὰ θαράπαψη καὶ φρίκη,
 Γιατὶ ἔτσι ἀπ' ὅλες τὲς μεριὲς ξεσκέπασε τὴ φύση
 Ποῦ τώρα τόσο φανερὴ μᾶς εἶναι ἡ δύναμή σου.